

Muziek Singer/songwriter Teitur Lassen maakt samen met componist Nico Muhly soundtracks bij ontboezemingen op YouTube

Bij Teitur hunkert eenzaam sushihapje naar contact

Teitur Lassen blinkt uit in het vinden van opvallende verhaallijnen. Op YouTube vond hij inspiratie voor *Confessions*. „Mensen zijn bereid hun ziel op internet uit te storten.”

Door RENÉ VAN PEER

EINDHOVEN, 27 NOV. Een vrouw biecht vol schuldgevoel op hoe moeilijk ze van sigaretten kan afblijven. Een ander verliest zich met zichtbaar, sensueel genot in het roken. Beide ontboezemingen zijn gefilmd met een webcam en op YouTube gezet. Daar trokken ze de aandacht van singer/songwriter Teitur die de filmpjes van tekst en muziek voorzag en ze opnam in *Confessions*, een concertprogramma rond ontboezemingen op

T. Lassen Foto NRC H, Rien Zilvold

internet. Het is een volgende stap in carrière die bezaaid ligt met eugenische liedjes.

Een soloconcert van Teitur Lassen (1977, Faëroer) is een opbeu-

rende belevenis. Hij is volkomen op zijn gemak, kondigt voor de vuist weg nummers aan met onvoorspelbare anekdotes en speelse invallen. Veel van zijn liedjes gaan over persoonlijke ervaringen. Hij verklankt spitse observaties met een heldere stem die kinderlijk onschuldig aandoet. Zijn uitgekienende gitaararrangementen maken van elk lied een ritje in een malle-molen.

Teitur is geboren en opgegroeid op de Faeröer. Zijn werk heeft banden met tradities en gewoonten van die eilanden halverwege Schotland en IJsland. „Liederen staan centraal in de muzikale traditie. Vaak zijn het lange gezongen verhalen die dezelfde functie hebben als de sagen bij de IJslanders. Ze zijn een mengeling van geschiedenis en genealogie, gelardeerd met spannende en merkwaardige anekdotes. De mensen zingen

veel, in koren en op feestjes. Het was min of meer vanzelfsprekend dat ik daar aan mee ging doen. Platen en concerten van buitenaf hadden we niet zoveel. Ik ben begonnen met liedjes van het eiland en het repertoire dat de oversteek over de Atlantische Oceaan wist te maken. Evergreens als *Blue moon* en *My way*. Dat is voor mij nog steeds een toetssteen voor kwaliteit: liedjes die de kracht hebben om te reizen, en zich in het geheugen weten te verankeren.”

Hij blinkt uit in het vinden van ongebruikelijke perspectieven en verhaallijnen. De ene keer kruipt hij in de huid van een inbreker die zenuwachtig wacht op het moment waarop hij een huis binnen gaat. De andere keer, in *Guilt by association* zingt hij over twee jonge landgenoten die, 's nachts thuisgekomen van hun werk, nog snel even een paar zwerfkatten willen

schieten om hun zinnen te verzetten. Een opkomende dichte mist belemmert het zicht, en een van hen vuurt op een hond die hij verderop hoort. Hij mist het dier, maar raakt het baasje, fataal. Deze geschiedenis („waar gebeurd”, zegt Teitur met nadruk) wordt beschreven door de man die niet heeft geschoten. Voor de wet onschuldig, maar verteerd door schuldgevoel.

Met dit repertoire maakte Teitur twee jaar geleden zo'n grote indruk tijdens het singer-songwriterfestival *Naked Song* dat Frank Veenstra, artistiek directeur van Muziekcentrum Frits Philips, hem uitnodigde voor een ander jaarlijks festival, *Cross-linx*. Daarin gaan deelnemers ongebruikelijke samenwerkingen aan. Veenstra koppelde Teitur aan de jonge New Yorkse componist Nico Muhly en de Holland Baroque Society. Ze be-

sloten YouTube-filmpjes te voorzien van een soundtrack. Teitur schreef tekst en muziek, Muhly arrangeerde. Een van de films bestaat uit beelden van mensen aan een draaiende tafel in een Japans sushirestaurant. Het inspireerde Teitur tot een liedje waarin een sushihapje hunkert naar contact, eenzaam te midden van een groep waar hij geen deel van uitmaakt. Vanzelfsprekend komt dat contact er uiteindelijk, onherroepelijk.

Dit liedje maakt ook deel uit van *Confessions*, een vervolg op de succesvolle eerste samenwerking. Opnieuw hebben Teitur en Muhly gebruik gemaakt van beeldmateriaal waar ze via YouTube aan gekomen zijn. Ditmaal konden mensen gefilmde bekentenissen naar het duo opsturen. Vier daarvan zijn in het concert verwerkt, aldus Teitur. De rest hebben ze zelf bij elkaar gesprokkeld. Sommige films hebben

een hoog 'Achterwerk in de Kast'-gehalte. Zo zie je een man met een T-shirt waarop in vlammeende letters 'My life sucks' gedrukt staat, omstandig zijn verhaal doen. Maar in plaats van zijn stem hoor je Teitur zingen over een relatie die op de klippen gelopen is. Al zijn de onderwerpen niet door hem zelf bedacht, hij zet ze duidelijk naar zijn hand.

„Wat mij betreft is er weinig verschil tussen deze liedjes en mijn overige repertoire”, zegt hij. „Het is nog steeds de waarheid. Het zijn dingen die mensen werkelijk meemaken, doormaken. Ze zijn bereid om op internet hun ziel uit te storten. Het is hun scenario: uit mezelf zou ik misschien over andere onderwerpen schrijven. Zo wordt het in zekere zin een ontmoeting tussen wat zij kwijt willen, en wat ik ervan maak. Maar er zit altijd een element van waarheid in.”

„Het zijn bijna allemaal ontboezemingen, bekentenissen. De mooiste is van de vrouw die vertelt dat ze niet kan stoppen met roken, hoe graag ze ook zou willen. Dat is de tekst van het liedje geworden. Maar de beelden die we erbij gebruiken komen uit een video van een vrouw die tientallen video's gepost heeft waarop ze zit te roken. Ze doet dat met een genot dat aan het erotische grenst. We konden er niet onderuit: die moesten we gewoon bij elkaar brengen.”

Confessions tour: 27/11 Grote Kerk, Enschede; 28/11 Vredenburg Leeuwenbergh Utrecht; 29/11 Luxor Live, Arnhem; 30/11 Concertgebouw, Amsterdam; 1/12 Oosterpoort, Groningen; 2/12 Theaters Tilburg, Tilburg.

Meer over Teitur Lassen op zijn site www.teitur.com